

Vi dyslexiorganisationer uppmanar politiker, myndigheter och skolhuvudmän:

- Läs- och skrivsvårigheter/dyslexi är vanligt. I varje klass finns i snitt minst en elev. Därför måste alla lärare ha grundläggande kunskaper.
- Lärarutbildningarna måste lära ut hur man anpassar undervisningen för dessa elever.
- Speciallärarutbildningen ska ge kunskap om läs- och skrivsvårigheter/ dyslexi, om screeningmetoder samt om metoder för pedagogisk utredning.
- Rektorsutbildningen måste innehålla moment om hur man organiserar skolans verksamhet så att de behov dessa elever har kan tillgodoses.
- De lärare som inte har grundutbildats tillräckligt måste erbjudas fortbildning i hur man anpassar sin undervisning.
- Varje skolhuvudman och skola måste upprätta en handlingsplan som omfattar tidig upptäckt, personalkompetens, alternativa lärverktyg och specialpedagogiska resurser.
- Screening av samtliga elever måste göras för att tidigt finna elever i riskzonen.
- Alternativa lärverktyg – hjälpmedel och inlästa läromedel - måste finnas och kunskap om hur de används garanteras, exempelvis genom att tillhandahålla Skoldatatek.
- Specialpedagogiska resurser måste finnas i tillräcklig omfattning för de elever som har stora problem.

*Dyslexiförbundet FMLS
Föräldraföreningen för Dyslektiska Barn
Svenska Dyslexiföreningen*

www.dyslexi.org

Dyslexiförbundet FMLS

Rätten att läsa

Mer kunskap och kvalitet i skola och undervisning!

För att förverkliga rätten att läsa och rätten att lära sig läsa krävs det att skola och lärare har kunskaper och kvalitet, annars kommer vi att lämna ett stort antal elever bakom oss.

6 - 8 % av elever har stora läs- och skrivsvårigheter. Tidig upptäckt och insats är avgörande för att besegra dessa hinder. Redan i förskolan kan man observera tecknen, exempelvis språkstörningar och svårigheter vid "bokstavslek". Dessvärre så sker screening efter dyslexi bara i hälften av Sveriges kommuner och skolor.

Läraren är den avgörande faktorn för elevens framgång. Om läraren har kunskap, kompetens och ett gott bemötande så lägger detta grunden för elevernas framgångsrika skolgång. Det motsatta kan leda till fördjupade svårigheter för eleverna.

Många av Sveriges lärare har dock inte möjligheten att erbjuda detta. Undervisning om läs- och skrivsvårigheter är bristande inom lärutbildning och fortbildning. Öintressse från skolledning och en brist på resurser sätter också käppar i hjulen för att lärare ska få de kunskaper och färdigheter som behövs.

Alla politiska partier säger idag att dessa kunskaper och färdigheter ska innefattas i lärar- och rektorutbildningarna. I denna text belyser vi kortfattat de insatser som behövs för att vända utvecklingen till det bättre.

Helena Bros, lärare, författare och dyslektiker: Jag lärde mig inte läsa under de två första skolorna. Den lärare jag hade då var ganska ointresserad av mina problem. Mitt liv tog en annan vändning då jag fick en välutbildad och engagerad lärare. Jag upptäckte att jag kunde lära mig läsa och skriva och mitt självförtroende växte. Min lärare uppmuntrade mig och redan när jag gick i fyran visste jag att jag ville bli författare.

Ebrahim Tabrizi, ordförande i Dyslexiförbundet FMLS i Stockholms län, civillingenjör och dyslektiker: Jag gick på vuxenutbildningen på Åsö Gymnasium för att läsa upp min engelska, som var usel. Det gick dåligt, men en dag sade en kunnig lärare; - Har du dyslexi? Jag blev helt chockad och undrande. Men visst, jag hade dyslexi, jag fick hjälp, kom in på Tekniska högskolan, vilket varit min dröm. Nu jobbar jag som ingenjör.

Christina Hellman, ordförande i Svenska Dyslexiföreningen och lärarutbildare vid Stockholms universitet: På den kurs om läs- och skrivsvårigheter jag höll i var det en av de studerande/lärarna som plötsligt insåg att det handlade om henne själv. Det var en känslösam upplevelse för alla närvarande. Lättnad, sorg och förundran att man kan genomgå en hel utbildning från årskurs 1 fram till lärare - envist och enormt kämpande - utan att upptäckas och få stöd.

